

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 25Ek/1592/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119375360
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kostúr
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6119375360.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: C. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXX/XXX, XXX XX Gajary v konaní zast.: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466 proti povinnému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o vymoženie peňažnej pohľadávky vo výške 1.550,- EUR s príslušenstvom a trov exekučného konania, o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 25Ek/1592/2019 zo dňa 15. januára 2020, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 25Ek/1592/2019 zo dňa 15. 1. 2020 z a m i e t a .

II. Oprávnený n e m á nárok na náhradu trov konania o sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 25Ek/1592/2019 zo dňa 15. 1. 2020.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 15.1.2020 vydal Okresný súd Banská Bystrica konajúc vyššou súdnou úradníčkou uznesenie pod sp. zn. 25Ek/1592/2019, ktorým zamietol návrh oprávneného na vykonanie exekúcie v časti trov exekúcie oprávneného vo výške 47,81 Eur.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnila ustanoveniami § 53 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4, § 199a ods. 1, § 199d ods. 1, § 199e zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 10 ods. 2, § 13a ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len "vyhláška"). V odôvodnení rozhodnutia uviedla, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 25.9.2019 domáhal od povinného vymoženiu sumy 1.500,- Eur (správne malo byť 1.550,- Eur) s príslušenstvom na základe exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Malacky, č.k. 4C/38/2014-91 zo dňa 21.09.2019 (správne malo byť dňa 21.09.2016) v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 15Co/3/2017 zo dňa 27.02.2019. Ďalej uviedla, že oprávnený si v návrhu na vykonanie exekúcie v časti F) formulára (Trov exekúcie - oprávnený) uplatnil nárok na trovy exekúcie v sume spolu 133,06 Eur, pričom v odôvodnení trov uviedol, že celková hodnota sporu je vo výške Eur tvorená Istinou: 2.210,35 Eur a úrokom z omeškania vo výške 8,15% ročne zo sumy 1.550,- Eur od 05.07.2014 do zaplatenia (vyčíslené ku dňu 25.09.2019): 660,35 Eur. Z toho základná sadzba je 91,29 Eur, jedna polovica je 45,64 Eur a réžijný paušál je 9,80 Eur. Za úkon príprava a prevzatie právneho zastúpenia: 45,64 + 9,80 +20% DPH (11,09 EUR) = 66,53 EUR a za úkon návrh na začatie exekúcie: 45,64 + 9,80 + 20% DPH (11,09 EUR) = 66,53 EUR - spolu: 133,06 EUR s DPH sú teda trovy exekúcie. Tiež uviedla, že dňa 26.09.2019 oprávnený doručil súdu podanie označené ako „Exekučné konanie - Oprava vád návrhu na vykonanie exekúcie - Okresnému súdu Banská Bystrica“. Kde si oprávnený v časti F) formulára (Trov exekúcie - oprávnený) uplatnil nárok na trovy exekúcie v sume spolu 156,96 Eur, pričom v odôvodnení trov uviedol, že celková hodnota sporu je vo výške 2.870,70 EUR - tvorená 1. Istinou 2.210,35 Eur, 2.

Úrokom z omeškania vo výške 8,15% ročne zo sumy 1.550,- Eur od 05.07.2014 do zaplataenia (vyčíslené ku dňu 25.09.2019): 660,35 Eur. Z toho základná sadzba je 111,21 Eur, jedna polovica je 55,60 Eur a réžijný paušál je 9,80 Eur. Za úkon príprava a prevzatie právneho zastúpenia: 55,60 + 9,80 + 20% DPH (13,08 EUR) = 78,48 EUR a za úkon návrh na začatie exekúcie: 55,60 + 9,80 + 20% DPH (13,08 EUR) = 78,48 EUR - spolu: 156,96 EUR s DPH sú teda trovy exekúcie. Ďalej vyššia súdna úradníčka uviedla, že súd skúmal predpoklady na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie vrátane správnosti vyčíslenia v návrhu uplatnených trov exekúcie oprávneného v nadväznosti na znenie § 9 až 14 vyhlášky, na ktoré odkazuje Exekučný poriadok v ustanovení § 199e. Ohľadom určenia tarifnej hodnoty, z ktorej sa vychádza pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny pri poskytovaní právnych služieb advokátom, je potrebné uviesť, že podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka sú príslušenstvom pohľadávky úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Ustanovenie § 10 ods. 2 vyhlášky pojednáva o tarifnej odmene len v súvislosti so samotnou výškou peňažného plnenia alebo cenou veci alebo práva. V tomto prípade sa cena príslušenstva zahŕňa do základu na určenie tarifnej hodnoty len vtedy, ak je príslušenstvo samostatným predmetom poskytovania právnej služby, obdobne ako je to upravené pri súdnych poplatkoch v § 7 ods. 2 zákona č. 71/1972 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov. Takto sa pri peňažných pohľadávkach do tarifnej hodnoty započítavajú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením len vtedy, ak sú ustálené a ku dňu vykonania úkonu právnej služby vyčíslené a samostatne uplatňované. Znamená to, že ich nemožno zahrnúť do základu na určenie výšky tarifnej hodnoty, ak je toto príslušenstvo uplatňované „do budúca“ (Vyhláška o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb - Advokátska tarifa, komentár - Fiačan, Kerecman, Baricová, Hellenbart, Sedlačko a kolektív, 2015, str. 62). V tejto súvislosti vyššia súdna úradníčka poukázala na ustálenú judikatúru potvrdzujúcu právny názor, podľa ktorého, ak príslušenstvo nie je samostatným predmetom konania, tak tarifnou hodnotou pre výpočet trov právneho zastúpenia je len istina (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 31.07.2012 sp. zn. 17Co/179/2012, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 17.09.2013 sp. zn. 14Co/663/2013, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.03.2013 sp. zn. 7Co/34/2012, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 24.04.2014 sp. zn. 4Cob/44/2014 a iné). Ďalej vyššia súdna úradníčka uviedla, že ust. § 10 ods. 2 vyhlášky výslovne hovorí o hodnote pohľadávky a nie aj o hodnote príslušenstva pohľadávky. Ak by základom pre výpočet odmeny mala byť aj hodnota príslušenstva, musel by to zákonodarca výslovne uviesť v už spomínanom ustanovení § 10 ods. 2 vyhlášky. Keďže sa tak nestalo, tarifnou hodnotou je len hodnota uplatnenej peňažnej pohľadávky (uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.03.2013 sp. zn. 7Co/34/2012). Do pozornosti súd dal tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MCdo/13/2014 zo dňa 29.10.2015. Rovnako exekučný súd konajúci prostredníctvom vyššej súdnej úradníčky uviedol, že hoci problematika náhrady trov je v rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR marginálna, vzhľadom na prípustnosť mimoriadnych opravných prostriedkov k inštitútu trov konania (resp. exekúcie) je možné z hľadiska priznávania trov dovolacieho konania nepriamo zistiť, čo považuje Najvyšší súd SR za základ pre výpočet výšky hodnoty právnej služby. Z jeho rozhodnutí napr. sp. zn. 8ECdo 238/2014, sp. zn. 8ECdo 98/2015, resp. sp. zn. 3Oboer 134/2015 je zrejmé, že Najvyšší súd SR pri priznávaní náhrady trov exekúcie spočívajúcej v náhrade trov právneho zastúpenia v dovolacom konaní vzal za základ pre výpočet iba istinu vymáhaného nároku. Nakoniec súd konajúci prostredníctvom vyššej súdnej úradníčky skonštatoval, že príslušenstvo pohľadávky nemení svoj charakter, či je uplatnené v základnom alebo v exekučnom konaní. Stále je príslušenstvom v zmysle § 121 ods. 3 OZ bez ohľadu na tom, či je v stave dohodnutom, splatnom či judikovanom, a to aj pre účely vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. Preto ak je nesprávne ho zahrňovať do výpočtového základu v základnom konaní, ak nie je uplatnené samostatne, tak potom nie je ani správne ho zahrňovať do výpočtového základu v exekučnom konaní. Súčasne uviedla, že mimo § 10 ods. 4 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z., t.j. exekúcie na opakujúce sa plnenia, nie je vo vyhláške osobitné ustanovenie pre výpočet tarifnej odmeny pre exekučné konanie.

3. V danej veci vyššia súdna úradníčka zistila, že oprávnený pri vyčíslení základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta vychádzal pri určení tarifnej hodnoty aj z príslušenstva pohľadávky, ktoré tvoria úroky z omeškania a trovy základného súdneho konania. S poukazom na vyššie uvedený právny názor uviedla, že pri určení jej výšky je možné vychádzať z istiny peňažnej pohľadávky, a preto vychádzajúc z tarifnej hodnoty výšky vymáhaného peňažného plnenia, t.j. istiny v sume 1550 Eur, potom odmena za polovičný úkon právnej služby predstavuje sumu 35,68 Eur. Potom po prepočítaní predstavuje výška dôvodne uplatnených trov oprávneného v exekučnom konaní sumu 109,15 Eur (2x 35,68 Eur + 2x 9,80 Eur = 90,96 Eur x 20%DPH = 109,15 Eur). Preto uzavrela, že oprávnenému náhrada trov exekúcie v prevyšujúcej sume neprislúcha a návrh oprávneného na vykonanie exekúcie v časti trov exekúcie

oprávneného v sume 47,81 Eur (156,96 Eur - 109,15 Eur) podľa § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku zamietla.

4. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote oprávnený prostredníctvom právneho zástupcu sťažnosť a žiadal, aby súd napadnuté uznesenie zrušil a vydal poverenie na vykonanie exekúcie v zmysle opraveného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie doručeného súdu dňa 26.09.2019. Súčasne si uplatnil nárok na náhradu trov konania za podanú sťažnosť. Svoju sťažnosť odôvodnil tým, že s výkladom súdu týkajúceho sa ustanovenia § 10 ods. 2 citovanej vyhlášky oprávnený nesúhlasí a nepovažuje ho za správny z nasledujúcich dôvodov.

5. Hodnotu sporu v exekučnom konaní nepredstavuje len vymáhaná istina pohľadávky ale aj jej príslušenstvo, teda úroky z omeškania, trovy exekúcie a pod. Povinný poukazuje na tú skutočnosť, že v mnohých prípadoch je hodnota príslušenstva vymáhaného exekúciou pomerne vyššia ako samotná istina pohľadávky a preto nie je logické, aby hodnotu sporu predstavovala len suma istiny pohľadávky. Zároveň tiež poukazuje na to, že v prejednávanej prípadnej právny zástupca oprávneného v predmetnej exekúcii nezastupuje len v rozsahu vymáhanej istiny ale aj v rozsahu jej príslušenstva. Neexistuje právny základ, podľa ktorého by sa pri určení hodnoty sporu malo vychádzať len z istiny. Pri tomto zastupovaní tak právny zástupca povinného vykonáva rovnaké úkony ohľadom vymáhania príslušenstva istiny, ako aj pri vymáhaní samotnej istiny. Oprávnený je tak toho názoru, že neexistuje žiadny racionálny dôvod, pre ktorý by hodnotu sporu mala predstavovať len výška istiny vymáhanej pohľadávky a nie aj ostatné vymáhané nároky, ktoré sú navyše aj vzhľadom na dĺžku trvania exekučného konania vyššie, než samotná vymáhaná istina pohľadávky. Preto majú za to, že celková hodnota sporu v exekučnom konaní predstavuje v zmysle § 10 ods. 2 vyhlášky súčet istiny vymáhanej pohľadávky spolu s jej príslušenstvom, nakoľko právna služba sa týka peňažného plnenia v rozsahu vymáhanej istiny pohľadávky spolu s jej príslušenstvom. Rovnako uviedol, že súd v napádanom rozhodnutí opieral svoje odôvodnenie o rozhodnutia odvolacích súdov, ktoré sú už prekonané, nakoľko odkazuje na rozhodnutia z roku 2012 či 2013.

6. Oprávnený preto poukazuje na nasledujúce rozhodnutia: rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 17Co/893/2013 zo dňa 26.11.2014, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Oboer/141/2015 zo dňa 30.11.2015, rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 23 Cdo 2585/2015 a napokon rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 66Ek/620/2018 zo dňa 19.06.2019, v ktorom súd celkom presne vymedzuje, že do základu pre určenie tarifnej odmeny advokáta je potrebné za úkon právnej služby zahrnúť všetky časti peňažného nároku uplatneného v exekučnom konaní. Považujú za nesprávny výklad súdu v napádanom rozhodnutí, keď konštatuje, že zahrnutie ceny príslušenstva do základu na určenie tarifnej hodnoty je možné iba vtedy, ak je príslušenstvo samostatným predmetom poskytovania právnej služby, teda ak sa vymáha v samostatnom exekučnom konaní. Takéto pochopenie predmetného ustanovenia by totiž mohlo mať za následok motivovanie oprávneného k oddelenému vymáhaniu jednotlivých nárokov v samostatných exekučných konaniach, čím by si zároveň mohol uplatňovať trovy konania v každom z týchto konaní samostatne. Ako to vyplýva z citovaného rozhodnutia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 66Ek/620/2018, takáto súdom priznaná pohľadávka v rozsahu istiny a úrokov z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením v podobe trov pôvodného konania, sú spolu ako vymáhaný peňažný nárok predmetom exekučného konania, teda aj predmetom poskytovanej právnej služby. Z ďalšieho výkladu ustanovenia § 10 ods. 2 vyhlášky o odmenách advokátov vyplýva, že za tarifnú hodnotu sa považuje „výška peňažného plnenia, alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby“. Gramatickým aj logickým výkladom musíme dospieť k záveru, že právna služba ako taká sa v prípade podania návrhu na vykonanie exekúcie jednoznačne týka celého uplatneného nároku, ktorý je uplatnený ako peňažný nárok špecifikovaný v súlade s § 48 ods. 3 písm. g) Exekučného poriadku. V tejto súvislosti ďalej poukazujú na to, že jedným z atribútov občianskeho súdneho konania a právneho štátu je zásada právnej istoty. V rámci rozhodovania to konštatoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 5Ecd/192/2014, na ktoré oprávnený poukazuje. V zmysle uvedeného žalobca poukazuje na aktuálne znenie čl. 2 Civilného sporového poriadku.

7. V súlade s uvedeným oprávnený žiada súd, aby zrušil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 25Ek/1592/2019 a vydal poverenie na vykonanie exekúcie v zmysle opraveného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie doručeného súdu dňa 26.09.2019. Oprávnený si zároveň uplatňuje nárok na náhradu trov konania za podanú sťažnosť.

8. Podľa §-u 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

9. Podľa §-u 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

10. Podľa §-u 200 prvej vety Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

11. Podľa §-u 239 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

12. Podľa §-u 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

13. Podľa §-u 249 CSP, súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

14. Podľa §-u 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

15. Preskúmaním sťažnosti oprávneného, bez nariadenia pojednávania podľa § 249 CSP, a po preskúmaní napadnutého uznesenia dospel súd k záveru, že sťažnosť oprávneného nie je dôvodná a preto ju podľa § 250 ods. 1 CSP v celom rozsahu zamietol.

16. Z obsahu spisu súd zistil, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 25. 09. 2019 domáhal od povinného vymoženiu pohľadávky vo výške 1.550,- Eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Malacky, č.k. 4C/38/2014-91 zo dňa 21.09.2016 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 15Co/3/2017-140 zo dňa 27.02.2019, ktoré nadobudli vykonateľnosť dňa 02.04.2019. Ďalej si oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie v časti F) formulára (Trovy exekúcie - oprávnený) uplatnil nárok na trovy exekúcie v sume spolu 133,06 Eur, pričom v odôvodnení trov uviedol, že celková hodnota sporu je vo výške Eur tvorená Istinou: 2.210,35 Eur a úrokom z omeškania vo výške 8,15% ročne zo sumy 1.550,- Eur od 05.07.2014 do zaplattenia (vyčíslené ku dňu 25.09.2019): 660,35 Eur. Z toho základná sadzba je 91,29 Eur, jedna polovica je 45,64 Eur a režijný paušál je 9,80 Eur. Za úkon príprava a prevzatie právneho zastúpenia: 45,64 + 9,80 +20% DPH (11,09 EUR) = 66,53 EUR a za úkon návrh na začatie exekúcie: 45,64 + 9,80 + 20% DPH (11,09 EUR) = 66,53 EUR - spolu: 133,06 EUR s DPH sú teda trovy exekúcie. Následne dňa 26.09.2019 oprávnený doručil súdu podanie označené ako „Exekučné konanie - Oprava vád návrhu na vykonanie exekúcie - Okresnému súdu Banská Bystrica“, kde si oprávnený v časti F) formulára (Trovy exekúcie - oprávnený) uplatnil nárok na trovy exekúcie v sume spolu 156,96 Eur, pričom v odôvodnení trov uviedol, že celková hodnota sporu je vo výške 2.870,70 EUR - tvorená 1. Istinou 2.210,35 Eur, 2. Úrokom z omeškania vo výške 8,15% ročne zo sumy 1.550,- Eur od 05.07.2014 do zaplattenia (vyčíslené ku dňu 25.09.2019): 660,35 Eur. Z toho základná sadzba je 111,21 Eur, jedna polovica je 55,60 Eur a režijný paušál je 9,80 Eur. Za úkon príprava a prevzatie právneho zastúpenia: 55,60 + 9,80 + 20% DPH (13,08 EUR) = 78,48 EUR a za úkon návrh na začatie exekúcie: 55,60 + 9,80 + 20% DPH (13,08 EUR) = 78,48 EUR - spolu: 156,96 EUR s DPH sú teda trovy exekúcie. Spolu s návrhom na vykonanie exekúcie predložil súdu aj predmetné exekučné tituly, Osvedčenie o registrácii pre DPH zo dňa 01.01.2016 a plnomocenstvo. Následne vyššia súdna úradníčka vydala napadnuté uznesenie.

17. Podľa § 53 ods. 1 Exekučného poriadku, súd preskúma návrh na vykonanie exekúcie a jeho prílohy. Ak nie sú dôvody na zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie, súd do 15 dní od doručenia návrhu vydá poverenie na vykonanie exekúcie a upovedomí o tom oprávneného. Lehota podľa druhej vety neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 45 ods. 2 písm. c) a d) alebo ak má byť exekúcia vykonaná na podklade exekučného titulu, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou.

18. Podľa § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku, súd návrh na vykonanie exekúcie zamietne, ak zistí rozpor návrhu alebo exekučného titulu s týmto zákonom.

19. Podľa § 53 ods. 4 veta prvá Exekučného poriadku, súd z dôvodov podľa odseku 3 návrh zamietne celkom alebo sčasti.

20. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

21. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

22. Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene. Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

23. Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky č.655/2004 Z.z., ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky, hodnota záväzku a hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu.

24. Podľa § 13a ods. 2 písm. c) vyhlášky č.655/2004 Z.z., odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby: ak ide o výkon rozhodnutia alebo exekúciu, príprava a prevzatie zastúpenia, návrh na začatie konania, vyjadrenie k takémuto návrhu, zastupovanie na pojednávaní, odvolanie proti rozhodnutiu a vyjadrenie k takému odvolaniu.

25. Sudca po preskúmaní napadnutého uznesenia vyššej súdnej úradníčky dospel k záveru, že vyššia súdna úradníčka správne zistila skutkový stav veci a z takto zisteného skutkového stavu urobila aj správny právny záver a svoje rozhodnutie správne odôvodnila, preto sudca sa v danej právnej veci v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia. Napriek zneniu citovaného ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku sudca na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uvádza dôvody, ktoré viedli k zamietnutiu sťažnosti.

26. Sudca rovnako ako konajúca vyššia súdna úradníčka dospel v predmetnej veci k právnemu záveru, že ak sa podaným návrhom na vykonanie exekúcie vymáha istina spoločne s príslušenstvom, tak za tarifnú hodnotu v zmysle ustanovenia § 10 ods. 2 vyhlášky možno považovať len istinu a nie aj hodnotu príslušenstva, ako to vyplýva priamo zo znenia uvedeného ustanovenia, na ktoré odkazuje § 199e Exekučného poriadku. Ako vyplýva zo znenia § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, za príslušenstvom pohľadávky sa považujú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Ustanovenie § 10 ods. 2 vyhlášky hovorí o tarifnej odmene len v súvislosti so samotnou výškou peňažného plnenia alebo cenou veci alebo práva. V tomto prípade sa cena príslušenstva zahrnie do základu na určenie tarifnej hodnoty len vtedy, ak je príslušenstvo samostatným predmetom poskytovania právnej služby. Takto sa pri peňažných pohľadávkach do tarifnej hodnoty započítavajú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením len vtedy, ak sú ustálené a ku dňu vykonania úkonu právnej služby vyčíslené a samostatne uplatňované. Znamená to, že ich nemožno zahrnúť do základu na určenie výšky tarifnej hodnoty, ak je toto príslušenstvo uplatňované „do budúca“. Uvedený záver súdu podporuje tak, ako uviedla aj konajúca vyššia súdna úradníčka vo svojom rozhodnutí, právna veda (pozri: Vyhláška o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb - Advokátska tarifa, komentár - Fiačan, Kerecman, Baricová, Hellenbart, Sedlačko a kolektív, C.H.BECK 2015, str. 62), ale aj rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít (pozri napr.: uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8ECdo 238/2014 zo dňa 28.04.2015,

sp. zn. 3 Oboer 134/2015 zo dňa 09.05.2016). Z uvedených dôvodov sa súd nestotožňuje s názorom oprávneného prezentovaným v sťažnosti.

27. Sudca v tejto súvislosti považuje tiež za potrebné vyjadriť sa k základným právnym problémom, ktorý oprávnený v sťažnosti nastolil a to so zreteľom na jeho odôvodnenie teda, či trovy konania sú samostatným nárokom, resp. či sú príslušenstvom pohľadávky a to v nadväznosti na ďalší postup pri výpočte odmeny právneho zastúpenia. V tomto zmysle sudca poukazuje na ustálenú judikatúru slovenských súdov prevzatú z Českej republiky, napr. podľa uznesenia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 20 Cdo 5406/2007 zo dňa 25.08.2008, v ktorom uviedol: „Je-li pohľadávka uplatněna u soudu (za takové uplatnění pak lze nepochybně považovat též vymáhání pohledávky cestou soudního výkonu rozhodnutí nebo exekuce podle zákona č. 120/2001 Sb.) považuje se nárok na náhradu nákladů řízení za její příslušenství.“ Príslušenstvo pohľadávky nemení svoju podstatu a charakter, či je uplatnené v základnom či exekučnom konaní. Právny záver oprávneného uvedený v sťažnosti že „v prípade podania návrhu na vykonanie exekúcie sa jednoznačne týka celého uplatneného nároku, ktorý je uplatnený ako peňažný nárok špecifikovaný v súlade s § 48 ods. 3 písm. g) Exekučného poriadku“, musí sudca považovať za konštatáciu, ktorá nebola nijakým spôsobom argumentačne podložená. Navyše musí súd túto konštatáciu považovať za právne nesprávnu. Nárok na peňažné plnenie definovaný za bodkočiarkou §-u 48 ods. 3 písm. g) Exekučného poriadku nie je možné považovať za predmet výpočtu základu, nakoľko samo obsahuje trovy exekúcie oprávneného. Za použitia základov elementárnej logiky nemôže byť základom pre výpočet trov exekúcie oprávneného to, čo je jeho imanentnou súčasťou, nehovoriac o tom, že by za správnosti použiteľnosti uvedeného ustanovenia ako základu pre výpočet odmeny právneho zastúpenia sa mali účtovať a vymáhať aj trovy z trov exekúcie, čo by bolo v rozpore so základnými princípmi spravodlivosti. Cieľom uvedeného ustanovenia hoci tiež obsahuje slovné spojenie „peňažné plnenie“ nie je nahrádzať, resp. dopĺňať § 10 vyhlášky. Jeho cieľom je len presná špecifikácia vymáhaného nároku so zreteľom na presné vymedzenie predmetu exekúcie vyvierajúci z uplatňovania dispozičnej zásady v exekučnom konaní. Po druhé pokiaľ ide o právny názor oprávneného, že v exekučnom konaní sa jedná o peňažný nárok špecifikovaný v súlade s § 48 ods. 3 písm. g) Exekučného poriadku, musí exekučný súd skonštatovať, že judikovanosť nároku má v exekúcii len ten význam, že uvedený nárok môže byť nútené za asistencie štátnej moci vymáhaný. Inú vlastnosť ako vyššie uvedenú nárok priznaný vykonateľným rozhodnutím nezískava a v tomto zmysle v bazálnom stave sa nijak neodlišuje od predprocesného (hmotnoprávneho) a procesného nároku. Premietnutím tohto záveru, čo je istinou v hmotnoprávnom nároku, zostáva ňou i v judikovanom. To isté platí i pre príslušenstvo pohľadávky. Judikovanosť, resp. nejudikovanosť nároku v zmysle vyhlášky nie je žiadnou premennou, ktorá by ovplyvňovala výšku základu pre výpočet odmeny právnej služby. Veď napokon a možno i vo väčšej miere sa účtuje a platí odmena právnej služby mimo rámec konania pred súdmi.

28. K ďalšej námietke oprávneného, že výklad súdu má za následok motivovanie oprávneného k oddelenému vymáhaniu jednotlivých nárokov v samostatných exekučných konaniach, súd súhlasí s tou výhradou, že oprávnený by mal tieto čiastkové nároky uplatňovať voči žalovanému, resp. povinnému naraz, ak aj u nich existuje so základným nárokom „actio nata“, teda žalovateľnosť. Ináč povedané exekučný súd chce jednoznačne uviesť, že jednou zo základných zásad civilného procesu je zásada poctivého začatia i vedenia konania (čl. 5 CSP). Možnosti rozdeľovania vymáhaných peňažných plnení viažucich sa k tomu istému nároku (vyplývajúcejmu z jedného skutkového deja) do viacerých exekúcií súd považuje za nepoctivé a súd to musí bez ďalšieho odmietnuť, ak tu ozaj nie sú relevantné dôvody, pre ktoré žalobca, resp. oprávnený bol donútený ich uplatniť osobitne. Veď veriteľ môže samostatne na súde dokonca nielen uplatniť viaceré nároky z jedného právneho vzťahu, ale dokonca jeden nárok po častiach, napríklad preto, lebo pri nižších sumách je relatívne vyššia odmena za úkon právnej služby. Takýto špekulatívny postoj je nutné odmietnuť ako správnu právnu argumentáciu. K tomu musí exekučný súd uviesť, že v zmysle článku 5 Civilného sporového poriadku súdne konanie, t. j. i exekučné neslúži k zneužitiu práva, teda žiadne konanie nemôže primárne slúžiť len k získaniu a vymoženiu trov konania (exekúcie). Cieľom súdneho konania je poskytnutie právnej ochrany tým subjektívnym právam alebo právom chráneným záujmom, ktoré boli poškodené alebo ohrozené. K tomu súd poukazuje na bohatú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky i Ústavného súdu Českej republiky k trovám konania pri formulárových žalobách, drobných sporoch a podobne, napr. nález Ústavného súdu ČR z 24. júla 2013 sp. zn. I. ÚS 3344/12, nález Ústavného súdu SR z 25. mája 2010 č. k. III. ÚS 144/2010-26, kde súd odmietol takúto motiváciu vedenia sporu. Z tohto dôvodu súd musí túto námietku oprávneného, ktorej základ je špekulatívny, bez ďalšieho odmietnuť.

29. Na záver ešte sudca podáva vo veci právne stanovisko. To, čo v zmysle § 10 ods. 2 vyhlášky je obsahom právneho pojmu peňažné plnenie, platí aj pre exekučné konanie. Je pritom potrebné vychádzať okrem vyššie uvedeného aj zo vzájomných vzťahov odsekov 2, 3 a 4 § 10 vyhlášky. Pritom tu nejde o formalizmus, ale o zachovanie zdravého rozumu a zmyslu vyhlášky, kde by exekučné konanie aj pri zachovaní polovičnej výšky odmeny v rámci neho bolo napriek svojej formulárovosti a z toho vyplývajúcej v zásade právnej nenáročnosti drahšie ako základné konanie. Porovnaním uvedených odsekov možno jednoznačne skonštatovať, že odsek 4 je lex specialis k odseku 3, ktorý je zase lex specialis k odseku 2 § 10 vyhlášky. Z uvedeného vyplýva, že neexistuje v zmysle vyhlášky žiaden rozdiel pri výpočte tarifnej odmeny v základnom a exekučnom konaní okrem odseku 4, teda v prípade ak predmetom exekúcie je samostatne uplatnené opakujúce sa plnenie. To, čo je opakujúcim sa plnením, zase možno zistiť výkladom § 110 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Zhrnutím uvedeného pre výpočet výšky odmeny právnej služby v exekučnom konaní podľa § 10 vyhlášky platí rovnaký model ako pre výpočet v základnom konaní. V tomto zmysle vystáva otázka, čo do výšky peňažného plnenia možno zahrnúť. Súd je toho názoru, že zákonodarca v § 10 ods. 2 vyhlášky mienil stanoviť nejakú určitú veličinu (konštantu) v zmysle zásady predvídateľnosti práva, z ktorej bude možné nielen presne, ale aj predvídateľne určiť výšku odmeny právnej služby. To je možné potvrdiť aj tým, že zákonodarca v uvedenom ustanovení aj definuje to, čo je potrebné rozumieť cenou veci alebo cenou práva pre určenie tarifnej odmeny, teda v žalobe žiadané iné právne dôsledky ako zaplatenie. Pokiaľ je v súdnom konaní vrátane exekučného uplatnené peňažné plnenie, touto jedinou konštantou je výška istina dlhu, resp. dlhov, ak je táto istina súčasťou žalobného, resp. exekučného petitu. Podľa tejto konštanty sa môže riadiť žalobca - žalovaný, resp. oprávnený - povinný. Táto jediná sa v priebehu času nemení a preto je možné z nej jednoznačne a nespochybniteľne ako aj predvídateľne stanoviť výšku odmeny právnej služby a podľa toho sa chovať, ak otázka trov je pre správanie účastníkov konania relevantná. K uvedenému výpočtu podľa istiny postupovala súdna i advokátska prax po celú dobu od prijatia vyhlášky aj vyhlášok, ktoré jej predchádzali. Keďže z vyhlášky nemožno vyvodit' rozdielny postup pri určovaní základu tarifnej odmeny medzi základným a exekučným konaním a vzhľadom na vyššie uvedené, musí exekučný súd skonštatovať, že pri výpočte odmeny právnej služby je potrebné vychádzať len z istiny vymáhaného nároku.

30. Okresný súd Banská Bystrica uvedomujúc si svoje osobitné postavenie v exekučných veciach od 1.4.2017 a tiež skutočnosti, že súčasťou princípu právnej istoty, vyplývajúceho z čl. 1 ods. 1 Ústavy SR je aj požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach, dala rovnaká odpoveď, reagoval na uvedenú problematiku zákonom predvídaným spôsobom. Na prvom zasadnutí exekučného grémia Okresného súdu Banská Bystrica dňa 21.10.2017 bol pomerom hlasov 11 ku 1 prijatý záver, že tarifná odmena advokáta sa bude priznávať len z istiny a zmluvnej pokuty, ak si ju oprávnený uplatní a že do základu pre výpočet sa nezahŕnie príslušenstvo pohľadávky. Nakoľko grémium podľa § 15 ods. 3 písm. a) zákona č. 757/2004 Z.z. prijalo stanovisko k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov v uvedenej otázke, súd vytvára práve jeho rešpektovaním stav právnej istoty. O jeho rešpektovaní svedčia napríklad aj uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica: sp. zn. 21Ek/69/2017 zo dňa 25.07.2018, sp. zn. 31Ek/959/2018 zo dňa 24.08.2018, sp. zn. 5Ek/77/2017 zo dňa 22.08.2018, sp. zn. 54Ek/261/2018 zo dňa 09.07.2018, sp. zn. 43Ek/11/2017 zo dňa 31.10.2017, sp. zn. 47Ek/28/2017 zo dňa 30.10.2017, sp. zn. 48Ek/72/2017 zo dňa 26.10.2017, sp. zn. 27Ek/71/2017 zo dňa 29.09.2017, sp. zn. 59Ek/202/2017 zo dňa 14.02.2018, sp. zn. 59Ek/88/2017 zo dňa 24.11.2017, sp. zn. 6Ek/1228/2018 zo dňa 13.11.2018. K uzneseniu, na ktoré poukazuje oprávnený sp. zn. 66Ek/620/2018 zo dňa 19.06.2019 súd uvádza, že tieto sú výsledkom individuálnej rozhodovacej právomoci konkrétnej sudkyne s ktorou sa nestotožňuje.

31. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a citované ustanovenia právnych predpisov, súd sťažnosť oprávneného podľa § 250 ods. 1 CSP ako nedôvodnú zamietol.

32. O trovách konania v časti rozhodovania o podanej sťažnosti oprávneného rozhodol súd podľa § 262 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP za použitia čl. 4 ods. 2 CSP tak, že v konaní o oprávneným podanej sťažnosti neúspešný oprávnený nemá nárok na ich náhradu. Vzhľadom na skutočnosť, že konanie o podanej sťažnosti sa skončilo zamietnutím sťažnosti oprávneného, nakoľko tento nebol v uvedenej časti konania úspešný, a preto súd rozhodol tak, že oprávnenému nárok na náhradu trov exekučného konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.